

Min far er min helt

Line Pichard er 25 år. Hun er i gang med HF og bor i en lejlighed i Brøndby.

Dagen efter Lines 9-års fødselsdag i 2002 blev hendes far skudt. Line og hendes forældre var på bytur, og Lines mor var gået ind i banken for at hæve penge, mens Line købte en sodavand i kiosken ved siden af. Lines far ventede i familiens bil på parkeringspladsen foran banken, da to bankrøvere på flugt fra banken skød og dræbte ham.

I starten talte jeg om det, som om det var en anden person, der havde oplevet det. Det var ikke mig, ikke noget, *jeg* havde oplevet, men noget, jeg var blevet fortalt og nu fortalte videre. Jeg distancerede mig fra det, for det gjorde det lidt nemmere at håndtere. Når det ikke var mig, jeg talte om, var det heller ikke mig, der havde oplevet det.

På et tidspunkt blev jeg tilknyttet en sorggruppe for børn, der havde mistet forældre. Jeg følte bare ikke rigtig, der var nogen, der forstod mig. De andre børns forældre var døde af kræft eller hjertestop og biluheld. Det var bare ikke det samme, for inde i mit lille egoistiske hoved havde jeg det jo meget værre end alle de andre. Så sorggruppen var ingen hjælp, og jeg begyndte at lukke mig inde i mig selv. Jeg blev en rigtig lille møgunge.

I starten undgik børnene i skolen mig, men så kan jeg huske, at en af drengene i min klasse syntes, at det med skydevåben var spændende, og gjorde det til noget sejt, at min far var blevet skudt. Det syntes jeg jo var superrart, for min far var *min* helt, og når andre bekræftede mig i, at han var ret sej, løftede jeg hagen en lille smule. For der var også en masse lort. Jeg blev mobbet med, at det var min skyld, at min far døde. Hvorfor var jeg gået ind i kiosken, hvorfor blev jeg så længe derinde? Det var underligt, at jeg kun havde en mor osv. Jeg havde supersvært ved at håndtere det, så jeg blev hidsig. Jeg blev rigtig, rigtig hidsig og endte med at flytte skole.

Line og hendes lillebror kom i aflastningsfamilie hver anden weekend. Familien havde heste, som var Lines store passion, og hun faldt så godt til, at hun blev plejebarn i familien.

Det var faktisk min mor, der sagde, at hun havde brug for hjælp, for at skulle tackle både sin egen sorg og tage hånd om to børn, der har mistet deres far, var i en kategori for sig. Min mor har fortalt mig, at jeg selv bad om at flytte op til mine plejeforældre permanent, og det har været rigtig godt for mig, at jeg havde en periode på fire-fem år, hvor jeg var enebarn. Hvis jeg var ked af det, var det *mig*, det handlede om. Hvis jeg var sur eller glad, var det *mig*, der fik al opmærksomheden.

Jeg blev tilbudt samtaler hos en psykolog, og jeg kom til timerne, hvor vi talte om mine plejeforældre, om min mor og om min lillebror. Vi talte også om min mors nye kæreste, men jeg gik, så snart hun sagde: Hvad med din far? Bogstavelig talt. Jeg rejste mig og gik, for jeg havde det fint, og jeg skulle ikke tale om min far. Han var død, sådan var det. Men det resulterede i, at jeg blev mere og mere hidsig og indelukket, og hvis der var noget, der triggede mig, sprang jeg nærmest i luften. Til sidst blev jeg smidt ud af skolen, og også mine plejeforældre sagde stop. Jeg overholdt ikke aftaler, og jeg tog røven på folk. Det var min måde at reagere på, tror jeg. Jeg begyndte at blive rigtig selvdestruktiv, jeg røg hash og lavede en masse ballade. Det kunne jeg tillade mig, for jeg havde jo mistet min far, sagde jeg til mig selv. Hvis jeg gjorde noget, jeg ikke måtte eller ikke burde gøre, så undskyldte jeg det med, at det var, fordi jeg savnede min far.

På det nye opholdssted, jeg blev anbragt, fortalte jeg ikke, at min far var død, det gad jeg bare ikke. De tilbød igen psykologsamtaler, og det var okay, bare vi ikke skulle tale om min far, sagde jeg. Det gjorde vi heller ikke de første fire samtaler, men da psykologen sagde: Line, vi er nødt til at tage fat på det, skred jeg og dukkede ikke op mere.

Til sidst mistede jeg hele mit sikkerhedsnet omkring mig. Min tante og onkel

sagde fra, jeg snakkede ikke med min mor, for hun var jo en lort, og en kvinde, jeg kaldte 'plejemor', sagde, at hvis jeg ville være i hendes liv, skulle jeg stoppe med alt det lort, jeg havde gang i. Jeg troede, hun ville være der for mig altid, uanset hvad jeg lavede, men der tog jeg fejl.

Det blev udsigten til at miste endnu en vigtig person i sit liv, der fik Line til at acceptere et tilbud om at få hjælp, og hun startede behandling i et misbrugscenter.

Det første, jeg sagde til misbrugskonsulenten, var, at jeg ikke ville snakke om min far. Det gjorde vi heller ikke det første halve år lige indtil den dag, hvor jeg selv nævnede det. Jeg fik lige pludselig hul på det og fandt ud af, at det var okay at sige, at jeg var ked af det, og okay at føle mig hjælpeløs. Det var også okay at sige, at jeg syntes, min mor havde været dum. Jeg fik lov til at reagere, fik lov til at være ked af det ... eller rettere: Jeg gav mig selv lov til at være ked af det og til at mærke, at jeg havde brug for hjælp.

Jeg havde jo ikke glemt, at nogle syntes, det var lidt min skyld, at min far blev skudt, for måske var det ikke sket, hvis jeg havde gjort noget andet den dag. Ligegyldigt hvor mange mennesker der har sagt: Line, det var ikke din skyld, og ligegyldigt at jeg et eller andet sted godt ved, at de har ret, så er jeg den dag i dag rigtig, rigtig god til selvbebrejdelser. For eksempel når vi nærmer os årsdagen for drabet, bliver jeg Line på fire år, der gerne vil have et kram af sin mor. Men jeg har også fundet ud af, at det er okay at være ked af det. Og det er også okay at have en masse grimme tanker, så længe jeg kan få mig selv ud af boblen og sige: Det var ikke din skyld! Jeg kunne ikke have forhindret, at det skete.

De to mænd, der dræbte Lines far, blev idømt fængsel for livstid (16 år). De var medlemmer af rockerbanden Bandidos, og sagen fik megen omtale i pressen.

Jeg fik ikke noget at vide, og min mor ville ikke have, at jeg så aviserne, for de to

mænds ansigter fyldte rigtig meget på forsiderne. Det var først, da jeg blev lidt ældre, at jeg fik sat ansigter på dem. Jeg lavede min egen lille FBI-eftersøgning. Der var noget, jeg ikke kunne få til at hænge sammen. Jeg havde billeder inde i hovedet, og jeg kunne huske noget, men der var huller, som jeg måtte have fyldt ud.

Min tante havde samlet alt avismaterialet om drabet og retssagen i en papkasse, og en dag jeg var på besøg, hev hun papkassen ud fra bunden af skabet og sagde: Værsgo! Vi sad sammen på hendes kontor, og jeg fik lov til at sidde i min egen lille boble og læse alle udklippene: Ja, det der kan jeg huske. Ej, gjorde hun sådan, det vidste jeg ikke. Nej, sådan var det ikke. Jeg fik lov til at føre en samtale med mig selv og aviserne, om hvad der var sket, og det var vigtigt for mig.

Med hjælp fra min plejemor var jeg senere hos politiet og fik lov at se bankens videoovervågninger inde fra banken. Der var en, hvor man kan se min far komme gående rundt om hjørnet. På hans blik og ansigtsudtryk kan man se, at her står én, der elsker sit barn og sin kæreste. Det var min far i al hans storhed. Det var mega skræmmende at se efter så mange år, og jeg hylede og hylede, så den stakkels politibetjent måtte spole tilbage mindst 15 gange, så kunne jeg se min far igen. Det betød meget.

Jeg havde mange gange tænkt på, hvad fanden jeg egentlig ville sige, hvis jeg en dag mødte de to mænd, der skød min far. Jeg tænkte, jeg ville spørge, om de havde nogen ide om, hvor meget de havde ødelagt? Om det havde været det værd, de fik jo hverken penge eller noget som helst andet ud af det? Om de gjorde det for at få den tatovering, man nu får i den bande, når man har gjort sådan noget? Om hvorfor de ikke bare lavede et varselsskud? Og om hvad de tænkte, hvis det havde været dem selv, der havde mistet? De kunne ikke vide, at min far var familiefar, men der står altid mennesker tilbage på den anden side. Min farfar døde et år efter min far. Han gik fra at være en mand, der nærmest hoppede rundt til at gå med rollator og bare være syg. Var det det værd? De havde jo også selv mistet, de kom til at sidde små 13 år i fængsel. Hvad havde de fået ud af det? Så spændende kunne jeg ikke forestille mig, at det var at sidde inde.

Så en dag skrev jeg et brev - nej, jeg skrev otte forskellige breve. I det første brev

svinede jeg dem til. Jeg tror aldrig, jeg har set så mange grimme ord på et stykke papir. Men nej, det får du ikke noget ud af, tænkte jeg, så det endte med et brev, hvor jeg stillede alle hvorfor-spørgsmålene. Og jeg skrev, at jeg gerne ville mødes og tale med dem. Måske ville det ikke ændre på noget som helst, jeg ville aldrig tilgive dem, jeg ville aldrig give dem hånden. Men hvis de kunne se mig i øjnene og sige undskyld for at de havde ødelagt en hel familie, så ville det betyde meget.

De fik brevet gennem politiet, men der skete ingenting. Jeg havde ikke forventet ret meget af de to, men man når alligevel at forvente lidt. Jeg hørte, at den ene havde fået at vide af sin kæreste, at han skulle tænke på sig selv, og hvis han ikke havde lyst til at svare mig, så skulle han lade være. Der kom et mindre hul i væggen i min lejlighed den dag, jeg hørte det. Jeg tror, jeg slog på alt, hvad der var af vægge og døre. Og jeg hylede, og jeg råbte, og jeg skreg, for hvordan kan man sige til et menneske, som har slået et andet menneske ihjel: Du skal tænke på dig selv. Du skal gøre, hvad du føler er bedst. Det kunne jeg slet ikke få ind i hovedet. Filmen knækkede, jeg kunne ikke håndtere det. Så næste dag måtte jeg ringe til min vicevært og sige: Undskyld, jeg skal have en ny dør.

Nu i dag føler jeg ikke rigtig noget, hvad de to angår. Jeg har affundet mig med det, og jeg har i hvert fald prøvet. Havde det været sådan, at jeg bare havde siddet i sofaen og sagt: Jamen, jeg vil så gerne og ikke havde gjort noget ved det, så havde det stadig fyldt meget. Nu har jeg prøvet og ved, at der er blevet gjort, hvad der kunne gøres. Det har været min selvhjælpende medicin, hvis man kan sige det på den måde. Så det aftager stille og roligt, så længe jeg kan være sikker på, at min familie aldrig løber ind i de to. Mit største ønske er, at min mor aldrig nogensinde møder dem.

Der har gennem årene været forskellig presseomtale af drabet på Lines far. På 10-årsdagen for drabet blev Lines mor interviewet til et ugeblad om, hvordan hun var kommet videre efter tabet af sin mand.

Jeg kunne læse, at min mor faktisk havde nogenlunde styr på det, og at hun tillod sig selv at være ked af det en gang imellem. Det vidste jeg måske nok ubevidst, men jeg kunne ikke lade være med at tænke: Det skulle du havde fortalt til *mig*,

jeg er dit barn. Så havde jeg ikke behøvet at gå rundt og være nervøs for dig. Men okay, tænkte jeg, hvis min mor kunne sige det til fremmede mennesker, så måtte der være noget om det, og det var egentlig der, jeg stoppede med hele tiden at søge rundt efter et eller andet.

Nu mangler jeg bare selv at tale med min mor. Jeg kan ikke huske, at jeg har haft samtaler med min mor om min far. Jo, vi har talt om minder: Ej, kan du huske, dengang far gjorde sådan og sådan ... og så har vi grinet ad det, men vi har aldrig rigtig snakket om det, der skete den dag. Jeg har aldrig snakket med hende om, hvordan hun faktisk havde det. Jeg har et billede af, at min mor sidder på køkkentrappen og græder, virkelig græder, og at jeg står i køkkenet og hører det. Men nogle gange er jeg i tvivl, om det faktisk skete, eller om det er en drøm, for den eneste gang jeg ved, min mor har grædt, var ved bisættelsen.

Jeg har gået i rigtig, rigtig mange år og tænkt, at det fandeme var strengt, at hun ikke ville tale om det. At det var egoistisk, at hun kun tænkte på sig selv, og at hun ikke kunne sætte sig ned med mig. Men for hende er det jo en kæmpe stor ting at være sårbar over for sit barn, og det er først, efter at jeg er blevet ældre, at jeg har tænkt: Min mor mistede sin mand og sin kæreste og meget mere, så hun har nok haft det på samme måde, som jeg har haft det, at hun ikke ville tale om det. Så egentlig er det et lukket kapitel for mig, men den dag min mor kommer og begynder at snakke, så tager vi den derfra. Hun ved godt, at jeg gerne vil, og hun har sagt, at hun nok skal sige til, når hun er klar.

Nu skal jeg færdiggøre en uddannelse, få lagt en kopi af mit eksamensbevis ned til min far på hans gravsted og sige: Ved du hvad - jeg kan stadig! Og bevise over for mig selv, at der kan ske rigtig grimme ting i dit liv, men du kan stadig komme videre. Det er jeg godt på vej til. Jeg vil gerne være dyrepasser med speciale i heste og have et sted, hvor utilpassede unge kan komme og hjælpe til med at arbejde og få ansvar og det samme skulderklap, jeg fik, så de kan få en normal hverdag. Det har jeg selv manglet nogle gange, men nu går mit liv i den rigtige retning.